

“Estic molt despagat”

El focus mediàtic s'encara aquests dies cap als Rodrigo Rato, José Luis Olivas, Domingo Parra i companyia. A l'ombra de tots, però, hi ha milers de petits accionistes indefensos, molts d'ells valencians, que, enmig de la sotsobra, i després de veure desplomar-se els seus títols a la borsa, temen perdre la seua inversió. Alguns ja parlen de querellar-se.

José Alfonso Albert –Pepe, com el coneixen a sa casa– vesteix abric llarg i corbata. Duu a la testa un barret que li dona l'aire propi de qui ha superat la setantena. *Las Provincias* sota l'aixella. Catarrogí de naixement, representant de professió i caminant d'afecció, Pepe és un dels 47.000 accionistes que s'han trobat entrampats per la intervenció del Banc de València (BV). La seua inversió en l'entitat està –i estarà durant les setmanes vinents– en l'aire, tot esperant que l'auditoria del Banc d'Espanya (BE) n'aclearca la realitat comptable, el sanege i, després, el pose a la venda. “M'agradaria que s'ho quedara algú potent, algú com ara Santander o BBVA, que són solvents.

José Alfonso Albert, davant la seua oficina del Banc de València, mostra el document que n'acreditava la compra, l'any 1974, de 1.823 accions.

Crec que això seria més segur”, expressa Pepe.

Com ell, molts inversors particulars es miren amb preocupació la rècua de notícies que aquests dies envolten una entitat que ja té 111 anys i que ha estat considerat la joia de la corona de les finances valencianes. Per a ells, la inquietud pel futur del banc té un component patriòtic, però també –i sobretot– crematístic. Perquè si bé la intervenció del BE sobre la CAM o Unnim entrava dins l'esfera del patrimoni, la del BV entra també en l'esfera del patrimoni privat. El banc valencià és la primera entitat intervinguda que té milers d'accionistes, milers de petits copropietaris, particulars que van confiar en el futur de l'entitat

i hi van posar una part del seu capital. N'hi ha que són grans accionistes, gent –com els Noguera, els Segarra o els Villalonga– que controla paquets de més del 4% de l'accionariat. Però també n'hi ha, i molts, que són petits accionistes. Aquests darrers quatre anys, tots han vist com queia a plom el valor de les seues accions. L'abril del 2007, els títols del BV van arribar a cotitzar a 10,9 euros. Dijous, quan els títols van tornar a cotitzar, BV va tancar la sessió en 0,53 euros. Per si la devaluació del valor registrada aquests darrers anys no era suficient, la intervenció del Banc d'Espanya apunta a un futur incert per als accionistes, tant per als grans com per als xicotets. Alguns d'aquests últims,

de fet, ja pensen a presentar una querella contra els responsables de dur el banc valencià a l'atzucac on es troba ara per ara. El dubte, a l'hora de tancar aquesta edició, era si querellar-se contra el Banco Financiero y de Ahorro (Bankia) o també contra el consell d'administració, amb José Luis Olivas al capdavant.

Els dissenys d'Ordóñez. El capital social que fins ara tenia el banc es distribuïa entre 47.720 accionistes. Segons les dades de l'entitat, 20.120 accionistes tenien menys de 100 títols; 10.295 en tenien entre 100 i 500; i 17.305, més de 500. Pepe forma part d'aquest darrer grup. Actualment, posseeix 3.376 accions. La primera volta que va comprar-ne va ser l'any 1974. Feia quasi vint anys que treballava de representant, Vespa amunt, Vespa avall, i la seua condició de fadrí li havia permès d'acumular un capitalet. Ell, que mai no havia estat home de luxes ni afeccions cares ("molt esplèndid amb la família i estalviador", apunta la seua dona), va seguir el consell d'un familiar i es decidí a comprar unes poques participacions al Banc de València. El 28 de novembre del 1974 subscribia la compra de 1.823 accions per 118.495 pessetes. El director de l'oficina que el Banc de València tenia al Camí Reial de Catarroja, just davant de l'ajuntament, li ho va gestionar tot. "Per què ho vaig fer? Per què pensava que era un banc que tenia futur i, a més, era valencià. La inversió era una manera també de contribuir a bastir un sistema financer propi. Tenir un banc dóna prestigi als territoris", argumenta Pepe, que en aquella mateixa operació també adquirí accions del Banc Central, que en aquell moment controlava el BV. Fou una inversió estable: des del 1974, no hi ha tocat ni un cèntim i, cada volta que hi ha hagut una ampliació de capital, hi ha acudit. "Aquesta inversió meua és a llarg termini", explica aquest catarrogi, la imatge del qual és el contrapunt del prototip d'especulador darrere una pantalla d'ordinador amb què darrerament s'identifiquen els tremolors financers.

Les perspectives que s'obren a partir d'ara per als inversors creen inquietud. La injecció de 1.000 milions d'euros per part del BE deixa el futur del banc valencià –fins ara controlat per Bancaixa– en mans del regulador espanyol. Amb la irrigació de fons, el BE ha passat a

controlar el 70% del capital de l'entitat. Sobre la taula hi ha la possibilitat que l'organisme que presideix Miguel Ángel Fernández Ordóñez decidisca d'aplicar una *operació acordió* per tal de sanejar-la i fer-la llaminera als compradors potencials. Es tracta d'un mecanisme que es duu a terme en situacions excepcionals de societats molt endeutades, però amb possibilitats de recuperar-se una volta cancel·lats els deutes. Consisteix a amortitzar els deutes amb el capital social existent i, després, dotar-se d'un nou capital social mitjançant una ampliació de capital. Al capdavant, és com una refundació societària de l'entitat. Manuel Illueca, professor de la Universitat Jaume I i membre de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques, ho explica gràficament: "Imagineu-vos que teniu un capital social de 100 i unes pèrdues de 90. En aquest cas, les pèrdues van contra el capital, és a dir, els 90 s'han de restar dels 100. El resultat de l'*operació acordió* és que et quedes amb un capital de 10. Però, com que necessites un capital de 100, algú altre n'hi ha de posar 90. I aquests 90 els posa algú de fora que a partir d'aleshores passa a tenir el 90% del capital. De manera que els qui al principi en tenien 100 ara en

Dijous, les accions van tancar a 0,53 euros. El 2007 cotitzaven a 10,7

tenen 10." El resultat per als inversors inicials és, consegüentment, que els seus títols es devaluen i perden gran part de la seua inversió.

Des del Banc de València, però, neguen que el futur societari siga una *operació acordió*. "És una possibilitat que no preveiem. L'escàndol seria tan gran per als accionistes que el BE no s'ho pot permetre", explica un tècnic que s'estima més mantenir-se en l'anonimat. En opinió d'aquesta persona, que no s'està pas de criticar les ingerències polítiques que els darrers anys han marcat la gestió de l'entitat, hi ha eixides no tan oneroses per als accionistes. Una seria que en el moment que aparegue un comprador es produesca un bescanvi de participacions

entre el comprador i el comprat. Una volta absorbida l'entitat i fet l'intercanvi, els accionistes del Banc de València passarien a incorporar-se a l'accionariat del banc comprador. "Seria un tracte del tipus 5 per 1 o 7 per 1", explica. El bescanvi es faria prenent com a referència el valor de mercat que en aquell moment tingueren les accions de sengles entitats. L'inconvenient seria, en aquest cas, el baixíssim valor que tenen ara per ara els títols, circumstància que, al capdavant, faria l'intercanvi molt desigual. Amb tot, el tècnic de l'entitat esmentat és optimista: "Quan jo vaig començar a treballar, l'any 1984, el banc era a punt de fer fallida a causa dels impagaments d'uns clients que eren promotors. Molts donaven el banc per mort i jo vaig comprar-ne accions. Et puc assegurar que, tot i la baixada recent de les accions, la inversió que vaig fer el 1984 m'ha resultat rendible."

"L'any passat, a la junta d'accionistes, a mi ja em va semblar que passava alguna cosa. Olivas estava més nerviós que de costum", rebla, amb ull clínic, Ilusión Moreno, la dona de Pepe. Cada desembre, l'un del bracet de l'altre, ella amb un "abriguet de vestir" i ell amb gavany, acudien al Palau de la Música de València per a assistir a la junta general d'accionistes. "Sempre hi havia algú que li deia de tot a Olivas, però al final, com diu la meua dona, s'imposava l'estil borrego i tots deien que sí a les posicions del consell d'administració", explica Pepe. De moment, és una incògnita si enguany es farà consell d'administració o no. En tot cas, les tovalloles, les bàscules, els termòmetres... que any rere any es regalaven pel fet de participar-hi semblen un premi de consolació ben magre per a uns accionistes que ara albiren la possibilitat de perdre-ho tot. "Estic molt despagat, han trencat la confiança que tenia dipositada en ells. Han estat imprudents exposant l'entitat a tant de risc immobiliari", es lamenta Pepe, que, això no obstant, ni tan sols preveu la possibilitat que la seua inversió del 1974 s'esfume. Aquest catarrogi està segur que el BV continuarà fent camí, igual que ell, que cada matí, i malgrat els seus 75 anys, s'alça a les cinc del matí per a fer una passejada de quatre o cinc quilòmetres. "És l'exercici del dia a dia, que ens fa tenir salut."

Violeta Tena